

הטרילוגיה של גבריאאל

התופת של גבריאאל

סילביין ריינרד

● **USATODAY** – רב המכר הסנסציוני של ה
WALL STREET JOURNAL – ושל ה **The New York Times**

סילביאן ריינרד

התופת של גבריאֵל

מאנגלית: סיגל גפן

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

סילביאן ריינרד
התופת של גבריאֵל

Sylvain Reynard
Gabriel's inferno Series
book 1

עורכות ראשיות: ורד רווה־שמואל
גלי אבני־גילאור
עריכה: שפרה רווה
עיצוב עטיפה: חן יאקה־שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2016 כל הזכויות שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

נדפס בישראל, תשע"ז
© 2016 כל הזכויות שמורות

מסת"ב: 978-965-7648-285
Printed in Israel 2016

All rights reserved

פרולוג

פירנצה, 1283

המשורר עמד לצד הגשר וצפה באישה הצעירה, שהלכה והתקרבה. העולם קפא על עומדו, משהבחין בעיניה הכהות, הרחבות, ובשערה החום המסתלסל באלגנטיות.

בתחילה לא זיהה אותה; יופייה היה עוצר נשימה, תנועותיה בטוחות וחינניות. אף על פי כן משהו בפניה ובגורתה הזכיר לו את הנערה שבה התאהב לפני זמן כה רב. הם הלכו איש-איש לדרכו, אך מאז ומתמיד התאבל על אובדנה, המלאך שלו, המוזה שלו, בִּיאֲטְרִיֶצֶ'ה האהובה שלו. בלעדיה חי חיי בדידות מוגבלים.
עתה הופיעה ברכתו.

משקרבה אליו יחד עם בני לווייתה, הרכיך את ראשו ואת גופו במחוות כבוד אבירית. לא היו לו שום ציפיות לכך שתכיר בנוכחותו; היא היתה מושלמת ובלתי־מושגת כאחת, מלאכית חומת־עיניים, לבושה בלבן מסמא עיניים, בעור הוא מבוגר יותר, עייף מהחיים, פגום.

היא כבר כמעט חלפה על פניו, כאשר עיניו המושפלות הבחינו באחד ממנעליה – נעל שהיססה ממש מולו. לבו הלם בתרועה פראית, בעודו ממתין בנשימה עצורה. קול שקט ועדין הבקיע לתוך זיכרונותיו, כשדיברה אליו בנועם. מבטו החרד ננעץ באחת במבטה. שנים על

שנים נכסף לרגע הזה, אפילו חלם עליו, אך מעולם לא תיאר לעצמו שייתקל בה באופן כה אקראי. ומעולם לא העז לקוות, שברכת השלום הזאת תהיה כה מלבבת.

מאחר שנתפס בלתי מוכן, מלמל דברי נימוסין והרשה לעצמו לחייך – חיוך שהושב לו פי עשרה בידי המוזה שלו. לבו רחב וגאה בקרבו בשעה שהאהבה שהיתה אצורה בו כלפיה הכפילה ושילשה את עצמה, שורפת בחזהו כמו תופת.

אך אבוי, שיחתם היתה קצרה וחסופה, בטרם הכריזה שעליה להיפרד ממנו לשלום. הוא קד לפניה בעוד היא יוצאת לדרכה בצעד קל וחינני, ואז הזדקף ונעץ עיניים בדמותה ההולכת ומתרחקת. שמחתו על פגישתם המחודשת נמהלה בעצב, שפשה בתוכו בשעה שתהה אם אי-פעם יראה אותה שוב...

1

"...העלמה מיטשל?"

קולו של פרופסור גבריאל אַמְרֶסוֹן נישא על פני חדר הסמינריונים לעברה של בחורה מושכת, שישבה מאחור. ככל הנראה היתה האישה הצעירה חומת העיניים שקועה בשרעפים, או בתרגום, וראשה היה מורכן, בשעה ששרבטה במרץ במחברת שלפניה.

עשרה זוגות עיניים נפנו אליה באחת – אל פניה החיוורות ואל ריסייה הארוכים, אל אצבעותיה הלבנות הדקות האוחזות בעט. עשרה זוגות עיניים חזרו באחת אל המרצה, שעמד ללא נוע על מקומו והחל להזעיף פנים. נוהגו הנוקשה עמד בסתירה חדה לסימטריה הכללית של תווי פניו, לעיניו הגדולות מלאות ההבעה ולשפתיו החושניות. היה לו יופי מחוספס, אבל באותו רגע הוא נראה חמור סבר, מה שדי פגם בהשפעתה הנעימה לעין של הופעתו על המתבונן.

"אהם." כחכוה חרישי לימינה הסב את תשומת לבה של הבחורה, והיא שלחה מבט מופתע אל הגבר רחב הכתפיים שישב לצדה. הוא חיך ועפעף בעיניו אל עבר קדמת החדר, בחזרה אל המרצה.

היא עקבה באטיות אחר מבטו והרימה את עיניה אל צמד עיניים כעוסות, כחולות ונוקבות. ואז בלעה את רוקה בקול.

"אני מצפה לתשובה על שאלתי, העלמה מיטשל, אם תואילי בטובך להצטרף אלינו." קולו היה קר כקרח, כמו עיניו.

שאר הסטודנטים זעו באי־נוחות במושביהם והגניבו מבטים

חטופים זה אל זה. הבעות פניהם אמרו מה נסגר איתו? אבל הם לא אמרו דבר (שכן ידוע לכול, כי תלמידי תארים מתקדמים אינם נוטים להתעמת עם המרצים שלהם בנוגע לשום דבר, בטח ובטח לא כשזה נוגע להתנהגות גסת רוח).

האישה הצעירה פתחה את פיה בחשש וסגרה אותו, לוטשת מבט באותן עיניים כחולות שלא מצמצו לשנייה; עיניה שלה היו פעורות כשל עיני ארנבת מבוהלת.

“אנגלית היא שפת האם שלך?” לעג לה.

אישה בעלת שיער שחור כעורב, שישבה לימינו, ניסתה להבליע גיחוך, כובשת אותו למעין שיעול לא משכנע. כל העיניים הוסטו בחזרה אל הארנבת המבוהלת, שסומק ארגמני הציף את עורה בעודה מרכינה את ראשה ונמלטת סוף-סוף ממבטו הרושף של המרצה.

“מאחר שעושה רושם, כי העלמה מיטשל משתתפת בסמינריון מקביל בשפה שונה, אולי מישוהו אחר יואיל בטובו להשיב על שאלתי?”

היפהפייה שלימינו קפצה בלהיטות על ההזדמנות, הסתובבה כדי לדבר אליו פנים אל פנים, קורנת כולה, והשיבה על שאלתו בפרטי פרטים, בתיאטרליות מופרות ובעזרת מחוות ידיים, בעודה מצטטת מדנטה בשפת המקור. כשסיימה, שלחה חיוך חומצי אל ירכתי החדר, ואז הרימה את מבטה אל המרצה ונאנחה. לו רק היתה מזנקת לרצפה ומחככת את גבה ברגלו כדי להפגין את נאמנותה הכלבית הנצחית, ההצגה היתה מושלמת (לא שהוא היה מעריך את המחווה).

פרופסור אמרסון הקדיר פנים באופן בלתי מורגש כמעט, שלא היה מכוון לאף אחד באופן אישי, והפנה את גבו כדי לכתוב על הלוח. הארנבת המבוהלת מצמצה כדי לעצור את דמעוניה והמשיכה לשרבט, אבל תודה לאל היא לא פרצה בבכי.

רגעים ספורים לאחר מכן, כשהמרצה המשיך לדבר עוד ועוד בטון חדגוני על הסכסוך בין הגואלפים לגיבלינים, צצה על גבי המילון האיטלקי של הארנבת המבוהלת פיסת נייר רבועה ומקופלת. בתחילה היא לא הבחינה בה, אבל פעם נוספת משך כחכוח חרישי את תשומת

לכה אל הגבר הנאה שישב לצדה. הפעם היה חיוכו רחב יותר, כמעט נלהב, ומבטו הושפל אל פיסת הנייר.

היא ראתה אותה ומצמצזה. אחר כך שלחה מבט זהיר אל גבו של המרצה, בזמן שצייר מעגלים אינסופיים סביב אינסוף מילים באיטלקית, ואז הפילה את פיסת הנייר לחיקה ופרשה אותה חרישית.

אמרסון הוא פוץ.

אף אחד לא שם לב, משום שאף אחד לא הסתכל עליה, למעט הבחור שלצדה. אולם ברגע שקראה את המילים, הציף את פניה סומק מסוג אחר, שני עננים ורדרדים פרחו בלחייה, והיא חייכה. לא מספיק בשביל שיראו לה את השיניים, את הגומות או קמטוט צחוק או שניים, אבל בכל זאת חיוך.

היא נשאה את עיניה הגדולות אל הגבר שלצדה והביטה בו בכיישנות. חיוך רחב וידידותי נפרש על פניו.

"משהו מצחיק אותך, העלמה מיטשל?"

עיניה החומות נפערו בחרדה. חיוכו של חברה החדש נעלם בזריזות, והוא פנה להביט במרצה.

היא כבר למדה את הלקח ולא הסתכלה אל תוך עיניו הכחולות והצוננות של פרופסור אמרסון, אלא הרכינה את ראשה והיככה את השפה התחתונה הרשנה שלה בין השיניים, פנימה והחוצה וחוזר חלילה.

"זו היתה אשמתי, פרופסור, פשוט שאלתי באיזה עמוד אנחנו, התערב הבחור הידידותי למענה."

"לא בדיוק שאלה ראויה מצדו של דוקטורנט, פול. אבל מאחר ששאלת, התחלנו בקאנטו הראשון. אני בטוח שתוכל למצוא אותו ללא עזרתה של העלמה מיטשל. אה, והעלמה מיטשל?"

זנב הסוס של הארנבת המבוהלת נרעד קלות, בשעה שהרימה אליו את המבט.

"גשי אליי למשרד אחרי השיעור."

2

בסוף הסמינריון תחבה ג'וליה מיטשל בחופזה את פיסת הנייר המקופלת, שערסלה בחיקה, בתוך המילון האיטלקי שלה.

"מצטער על הבלגן. אני פול נוריס." הבחור הידידותי שלח את כף ידו הגדולה מעל השולחן. היא לחצה אותה בעדינות, והוא נדהם מממדריה הקטנים של כף היד שלה בהשוואה לזו שלו. הוא יכול היה לגרום לה חבלה בכיפוף קל של כף ידו.

"שלום, פול, אני ג'וליה. ג'וליה מיטשל."

"נעים להכיר, ג'וליה. אני מצטער שהפרופסור היה כזה פוץ. אין לי מושג מה מציק לו." פול כינה את אמרסון בתואר המועדף עליו בעוקצנות לא מבוטלת.

היא האדימה קלות ונפנתה אל ספרייה.

"את חדשה?" התמיד בשיחה והטה את ראשו קלות כמנסה ללכוד

את מבטה.

"עכשיו עברתי. מאוניברסיטת סנט ג'וזף."

הוא הנהן כאילו זה פרט בעל משמעות. "ואת כאן לתואר

שני?"

"כן." היא החוותה אל קדמת חדר הסמינריון שהתרוקן. "זה בטח

לא נראה ככה, אבל אני אמורה להתמחות בדנטה."

פול פלט שריקה מבין השיניים. "אז את כאן בשביל אמרסון?"

היא הנהנה, והוא הבחין כי הוורידים בצווארה החלו לרטוט קלות

בזמן שהדופק שלה האיץ. מאחר שלא מצא כל הסבר לתגובתה, התעלם ממנה. אבל הוא ייזכר בה בשלב מאוחר יותר.

"קשה לעבוד איתו, לכן אין לו הרבה תלמידים. הוא המנחה שלי לרוקטורט וגם של כריסטה פיטרסון, שאותה כבר פגשת."
"כריסטה? הביטה בו בשאלה.

"הפרוצה שמקדימה. היא הרוקטורנטית השנייה שלו, אבל המטרה שלה היא להיות גברת אמרסון בעתיד. היא רק התחילה את התוכנית, וכבר אופה לו עוגיות, קופצת אליו למשרד, משאירה לו הודעות בטלפון. זה לא ייאמן."

ג'וליה הנהנה שוב, אבל לא אמרה דבר.

"עושה רושם שכריסטה לא מודעת למדיניות המחמירה של אוניברסיטת טורונטו בנוגע ליחסים בין מרצים לתלמידים." פול גלגל את עיניו ובא על גמולו בחיוך יפהפה. הוא ציין לעצמו, כי עליו לגרום לג'וליה מיטשל לחייך לעיתים קרובות יותר. אבל זה יצטרך לסבול דיחוי לעת עתה.

"כדאי שתלכי. הוא רצה לראות אותך אחרי השיעור, והוא בטח מחכה."

ג'וליה מיהרה להשליך את חפציה לתוך תיק-גב מהוה, ששימש אותה מאז שנה א' באוניברסיטה. "אה, אני לא יודעת איפה המשרד שלו."

"כשאת יוצאת מהכיתה תפני שמאלה, ואז שוב שמאלה. יש לו משרד פינתי בסוף המסדרון. בהצלחה, ונתראה בשיעור הבא, אם לא קודם."

היא חייכה אליו בהכרת תודה ויצאה מהכיתה.

כשעברה את הפינה ראתה כי דלת המשרד של פרופסור אמרסון פתוחה במקצת. היא עמדה מולה, לחוצה, ותהתה אם עליה לדפוק קודם או לשרבב את ראשה פנימה. לאחר רגע קצר של התלבטות בחרה באפשרות הראשונה. היא יישרה את כתפיה, נשמה עמוק, עצרה את הנשימה וקירבה את מפרקי אצבעותיה אל דלת העץ. ואז שמעה אותו. "אני מצטער שלא התקשרתי אליך בחזרה, היה לי שיעור!" הרעים קול כעוס, מוכר מדי. השתררה שתיקה קצרה, ואז הוא המשיך. "כי זה

הסמינריון הראשון של השנה, אידיוט, וכי בפעם האחרונה שדיברתי איתה היא אמרה לי שהיא בסדר!"

ג'וליה נסוגה מיד. נשמע כאילו הוא בטלפון, צועק על מישהו. היא לא רצתה שיצעק עליה, ולכן החליטה להימלט ולהתמודד עם התוצאות אחר כך. אבל מגרונו נפלטת פתאום יבבה מצמיתת לב וניסרה באוזניה, ומזה כבר לא יכלה להימלט.

"בטח שרציתי להיות שם! אהבתי אותה. בטח שרציתי להיות שם." יבבה נוספת בקעה מבעד לדלת. "אני לא יודע באיזו שעה אגיע לשם. תגיד להם שאני בא. אני אסע ישר לנמל התעופה ואתפוס טיסה, אבל אין לי מושג איזו טיסה אצליח לתפוס בהתראה כזאת קצרה." הוא השתתק. "אני יודע. תגיד להם שאני מצטער. אני כל כך מצטער..." קולו התפוגג אל בכי חרישי מחריד, וג'וליה שמעה אותו סוגר את הטלפון.

מבלי לשקול את מעשיה הציצה ג'וליה בזהירות אל תוך החדר. הגבר בן השלושים־ומשהו אחז את ראשו בין ידיו ארוכות האצבעות, כשהוא משעין את מרפקיו על השולחן ובוכה. היא צפתה בכתפיו הרחבות רועדות, שמעה תוגה וייסורים בוקעים מתוך חזהו וחשה כלפיו חמלה.

היא רצתה לגשת אליו, להציע לו תמיכה וניחומים ולכרוך את זרועותיה סביב צווארו. רצתה להחליק על פני שערו ולומר לו שהיא מצטערת. היא דמיינה קצרות כיצד תרגיש כשתמחה את הדמעות מאותן עיני ספיר מלאות הבעה ותראה אותן מביטות בה ברוך. היא אפילו חשבה לתת לו נשיקה חטופה בלחי, רק כדי שידע כי אהדתה נתונה לו.

אבל הצפייה בו בוכה כאילו לבו פשוט נשבר בקרבו גרמה לה לשיתוק, והיא לא עשתה דבר. כשתפסה לבסוף היכן היא נמצאת, מיהרה לסגת אל מאחורי הדלת, ואז שלפה מבלי משים פיסת נייר מהתרמיל שלה וכתבה:

אני מצטערת.

ג'וליה מיטשל

אחר כך, מאחר שלא ידעה מה בדיוק לעשות, הצמידה את פיסת הנייר אל המשקוף וסגרה עליה את דלת המשרד בשיא השקט.

★

ביישנותה של ג'וליה לא היתה המאפיין העיקרי שלה. תכונתה הטובה ביותר, וזו שהגדירה אותה, היתה היכולת שלה לחוש חמלה – תו אופי שאותו לא ירשה מאביה ולא מאימה. אבא של ג'וליה, שהיה איש הגון, נטה להיות נוקשה ובלתי מתפשר. אימה המנוחה לא היתה רחומה בשום צורה, גם לא כלפי ילדתה שלה.

טום מיטשל היה איש שמיעט בדיבור, אבל היה מוכר וחביב על הבריות. הוא שימש כאב־בית באוניברסיטת סוסקוֹוֹהָאָנָה וכרב־טפסר ברובע סְלִינְסְגֵרֹוב שבפנסילבניה. מאחר שמכבי האש הסתמכו שם לחלוטין על מתנדבים, מצאו עצמם הוא ושאר הכבאים בכוננות ללא הפסקה. הוא אייש את התפקיד בגאווה ובמסירות רבה, ומשמעות הדבר היתה כי לא היה כמעט בבית, גם כשלא נענה לקריאות חירום. בערב שלאחר הסמינריון הראשון של ג'וליה בלימודי התואר השני הוא התקשר אליה מתחנת כיבוי האש ושמה, שסוף־סוף החליטה לענות לטלפון הנייד שלה.

"מה המצב, ג'ולס?" קולו, הגם שלא הביע רגשות, היה בכל זאת מנחם ועטף אותה כמו שמיכה חמימה. היא נאנחה. "אני בסדר. היום הראשון היה... מעניין, אבל בסדר."

"הקנדים האלה נחמדים אלייך?"
"הו, כן, הם די נחמדים." אלה האמריקאים שהם מניאקים. כלומר, אמריקאי אחד.

טום כחכח בגרונו פעם או פעמיים, וג'וליה החסירה פעימה. שנים של ניסיון לימדו אותה, כי הוא עומד לומר משהו רציני. היא תהתה מה זה יכול להיות.

"חמודה שלי, גרייס קלארק מתה היום."
ג'וליה הזדקפה לשיבה במיטת היחיד שלה ובהתה בחלל.
"שמעת מה אמרתי?"

"כן, כן, שמעתי."

"הסרטן שלה חוזר. חשבו שהיא בסדר, אבל זה חוזר, ועד שגילו את זה, הוא התפשט כבר לעצמות ולכבד. ריצ'רד והילדים די הרוסים."
 ג'וליה נשכה את שפתה והחניקה יכבה.
 "ידעתי שיהיה לך קשה לשמוע את זה. היא היתה בשבילך כמו אימא, ואת ורייצ'ל הייתן כאלה חברות טובות בתיכון. שמעת ממנה משהו?"

"אמממ, לא. לא שמעתי. למה היא לא סיפרה לי?"
 "אני לא בדיוק יודע מתי הם גילו שגרייס חלתה שוב. הלכתי אליהם קודם הביתה לראות את כולם, וגבריאל אפילו לא היה שם. זאת בהחלט היתה בעיה. אין לי מושג למה הוא עומד להיכנס כשיגיע. יש הרבה דם רע במשפחה הזאת." טום פלט קללה חרישית.
 "אתה מתכוון לשלוח פרחים?"

"אני מניח. אני לא כל כך טוב בדברים האלה, אבל אני יכול לבקש מדב שתעזור לי."

דב לאַנְדִי היתה בת הזוג של טום. ג'וליה גלגלה עיניים למשמע שמה של דב, אבל שמרה את תגובתה השלילית לעצמה.

"אנא בקש ממנה לשלוח משהו ממני. גרייס אהבה גרדניות. ותגיד לדב שתחתום בשמי על הכרטיס."

"אין בעיה. את צריכה משהו?"

"לא, אני בסדר."

"את צריכה כסף?"

"לא, אבא, יש לי מספיק בשביל להתקיים מהמלגה, אם אנהג בזהירות."

טום השתתק לרגע, ועוד לפני שפתח את הפה ידעה מה הוא עומד לומר.

"אני מצטער בקשר להרווארד. אולי בשנה הבאה."
 ג'וליה זקפה את כתפיה והכריחה את עצמה לחייך, גם אם אביה לא יכול היה לראות את החיוך. "אולי. טוב, אז נדבר."
 "להתראות, חמודה שלי."

למחרת בבוקר צעדה ג'וליה קצת לאט יותר בדרכה לאוניברסיטה,

כשהאֵיפוד משמש לה רעש רקע. בראשה חיברה אימיֵל תנחומים והתנצלות לרייצ'ל, והיא כתבה ושכתבה אותו שוב ושוב בזמן ההליכה.

רוח ספטמבר קלילה וחמימה נשבה בטורונטו, וזה מצא חן בעיניה. מצא חן בעיניה להיות בקרבת האגם. היא אהבה שמש ואנשים מסבירי פנים. היא אהבה רחובות מסודרים, נקיים מאשפה. היא אהבה את העובדה שהיא בטורונטו ולא בסלינגֶרוב או בפילדלפיה – שהיא רחוקה מאות קילומטרים מההוא. כל שנותר לה לקוות הוא שזה יישאר ככה.

היא עדיין חיברה בראשה את האימיֵל לרייצ'ל, כשנכנסה למזכירות המחלקה ללימודים איטלקיים לכדוק את תיבת הדואר שלה. מישהו נגע במרפקה והתרחק קמעה.

היא הוציאה את האוזניות. "פול... היי."

הוא חיך אליה ממרום גובהו, מבטו עושה דרך לא קטנה. ג'וליה היתה קטנטונת, במיוחד כשנעלה סניקרס, וקצה קודקודה הגיע אך בקושי אל שרירי החזה שלו.

"איך היתה הפגישה שלך עם אמרסון?" חיוכו התפוגג, והוא נתן בה מבט מודאג.

היא נשכה את שפתה – הרגל עצבני שהיה עליה להיגמל ממנו, אך לא הצליחה, בעיקר משום שכלל לא היתה מודעת אליו. "אמממ, לא הלכתי."

הוא עצם את עיניו והטה את ראשו לאחור. "זה... לא טוב." ג'וליה ניסתה להבהיר לו מה קרה. "דלת המשרד שלו היתה סגורה. אני חושבת שהוא דיבר בטלפון... אני לא בטוחה. אז השארתי לו פתק."

פול שם לב לעצבנותה ולדרך שבה גבותיה המקושטות המעודנות התקרבו זו לזו. צר היה לו עליה, ובינו לבין עצמו קילל את הפרופסור על שהיה כל כך תוקפני. היא נראתה כמי שעלולה להיפגע בקלות, ואמרסון כלל לא היה מודע להשפעה שיש לגישה שלו על התלמידים. לכן גמלה בלבו של פול ההחלטה לעזור לה.

"אם הוא דיבר בטלפון, הוא בטח לא רצה שיפריעו לו. בואי

נקווה שזה מה שקרה. כי אחרת הייתי נאלץ לומר שלקחת על עצמך חתיכת סיכון." הוא הזדקף למלוא גובהו ומתח את זרועותיו באגביות. "תודיעי לי אם יהיו איזה שהם ריקושטים, ואני אברוק מה אני יכול לעשות. אם הוא יצעק עליי, אני אוכל לעמוד בזה. אבל לא הייתי רוצה שהוא יצעק עלייך." מפני שלפי איך שזה נראה, את תמותי מהלם, ארנבונת מבוהלת.

נראה היה כי ג'וליה רוצה לומר משהו, אבל היא המשיכה לשתוק. היא חייכה חיוך דק והנהנה כמי שרוחשת הערכה לדבריו. אחר כך ניגשה לתיבת הדואר שלה ורוקנה אותה.

דואר זבל, בעיקר; כמה עלוני פרסומת של המחלקה, כולל הודעה על הרצאה לציבור הרחב שייתן פרופסור גבריאל א' אמרסון, שכותרתה התאוה בתופת של דנטה: החטא שדינו מוות כנגד העצמי. ג'וליה קראה את הכותרת מספר פעמים לפני שהצליחה לספוג את מלוא משמעותה. אבל ברגע שעשתה זאת, המהמה חרש לעצמה.

היא המהמה בהבחינה במודעה נוספת, שבה צוין כי ההרצאה של פרופסור אמרסון בוטלה ותיקבע מחדש למועד מאוחר יותר; והיא המשיכה להמהם, משהבחינה בהודעה שלישית, שבה צוין כי כל הסמינריונים, הפגישות והשיבות של פרופסור אמרסון מבוטלים עד להודעה חדשה.

היא המשיכה להמהם גם כששלחה יד לעמקי תיבת הדואר שלה כדי לשלוף משם פיסת נייר קטנה ומרובעת. ואז פרשה את הפתק וקראה:

אני מצטערת.

ג'וליה מיטשל

המהום נמשך, בעודה תוהה מה משמעות הדבר, שהיא מוצאת את הפתק שלה בתיבת הדואר שלה יום לאחר שהצמידה אותו לדלת המשרד של פרופסור אמרסון, אבל נפסק לבסוף כמו גם לכה, שעצר פעימותיו, כאשר הפכה את פיסת הנייר וקראה את המילים הבאות:

אמרסון הוא פוץ.

3

היו זמנים שבתגובה למאורע מביך כזה היתה ג'וליה צונחת לרצפה, מתקפלת לתנוחת עובר ונשארת כך לנצח אולי. אבל בגיל עשרים ושלוש כבר היתה עשויה מחומרים עמידים יותר. אז במקום לעמוד מול תיבת הדואר ולהרהר באופן, שבו הקריירה האקדמית הקצרה שלה עלתה זה עתה בלהבות ונהפכה לערימת אפר המונחת לרגליה, סיימה בשלווה את ענייניה באוניברסיטה והלכה הביתה.

ג'וליה דחקה הצדה כל מחשבה הקשורה בקריירה ועשתה ארבעה דברים:

דבר ראשון, רוקנה חלק מן המזומנים מן הקרן לשעת חירום, שהיתה מאוחסנת בהישג יד בקופסת טאפרוור מתחת למיטתה.

דבר שני, ניגשה לחנות המשקאות הקרובה ורכשה בקבוק גדול מאוד של טקילה זולה מאוד.

דבר שלישי, חזרה הביתה וכתבה אימייל ניחומים ארוך ומתנצל לרייצ'ל. במתכוון לא טרחה לציין היכן היא גרה ומה היא עושה, ושלחה את האימייל מחשבון הג'ימייל שלה ולא מהחשבון האוניברסיטאי.

דבר רביעי, יצאה לקניות. הפעילות הרביעית הזאת היתה מיועדת להיות מחווה דומעת ושבורת לב משהו לרייצ'ל ולגרייס, מאחר שהן אהבו דברים יקרים, וג'וליה היתה, בעצם, ענייה מכדי לערוך קניות מסוג כזה.

ג'וליה לא יכלה להרשות לעצמה לצאת לקניות, כשבאה לגור

בסְלִינְסְגֶּרֹב בכיתה י"א ופגשה את רייצ'ל; גם עכשיו בקושי יכלה להרשות לעצמה לצאת לקניות, בעודה חיה מן היד אל הפה על מלגה זעומה של סטודנטית לתואר שני. ובתור אמריקאית עם ויזת לימודים היו אפשרויות ההעסקה שלה מוגבלות מאוד.

בעודה חולפת לאטה על פני חלונות הראווה היפים ברחוב בלור, הרהרה בחברתה הוותיקה ובתחליף האם שלה. היא נעמדה מול החנות של פראדה וראתה בעיני רוחה את הפעם האחת והיחידה, שבה רייצ'ל לקחה אותה לקנות נעליים אופנתיות יקרות. נעלי הסטילטו השחורות של פראדה היו עדיין ברשותה, תחובות בקופסת נעליים בירכתי ארון הבגדים שלה. היא נעלה אותן פעם אחד בלבד – בלילה שבו גילתה כי בגדו בה, ועל אף שהשתוקקה להרוס אותן כפי שהרסה את השמלה שלה, לא היתה מסוגלת לעשות זאת. רייצ'ל קנתה לה אותן בתור מתנת חזרה הביתה בלי שיהיה לה מושג למה ג'וליה באמת חוזרת.

אחר כך עמדה ג'וליה במשך זמן, שנדמה כנצח, מול בוטיק של שאנל, חושבת על גרייס ובוכה. איך תמיד, כשהיתה באה לבקר, קיבלה גרייס את פניה בחיוך ובחיבוק. וכשאימה של ג'וליה נפטרה בנסיבות טרגיות, אמרה לה כי היא אוהבת אותה וכי תשמח להיות לה לאם, אם רק תאפשר לה. כיצד, למרבה חרפתה של שרון, ולמרבה מבוכתה של ג'וליה, שימשה לה גרייס אם טובה בהרבה משרון.

וכשכל דמעותיה יבשו וכל החנויות נסגרו, חזרה ג'וליה לדירתה לאטה והחלה להלקות את עצמה על שהיתה תחליף בת כה גרוע, חברה מחורבנת וסתומה חסרת רגישות, שלא טרחה לבדוק אם פיסת הנייר שהיא כותבת עליה ריקה, לפני שהשאירה אותה, עם השם שלה, למישהו שאימו האהובה זה עתה נפטרה.

מה שבטח עבר לו בראש כשמצא את הפתק...

מחוזקת בכוסית או בשתיים או בשלוש של טקילה הרשתה לעצמה ג'וליה לשאול כמה שאלות פשוטות, ומה הוא בטח חושב עליי עכשיו...

היא שקלה לארוז את כל חפציה ולעלות על אוטובוס בחזרה הביתה לסְלִינְסְגֶּרֹב, רק כדי שלא תצטרך להתייצב מולו פנים אל פנים. היא התביישה בעצמה על שלא הבינה, כי פרופסור אמרסון

מדבר על גרייס באותו יום נוראי בטלפון. אבל כלל לא עלתה בדעתה האפשרות, שהסרטן של גרייס חזר, שלא לדבר על האפשרות שהיא נפטרה. ובהיותה כל כך מצוברחת מזה שיחסייה עם הפרופסור התחילו ברגל שמאל, גרמה לה העוינות שלו להלם. אבל מה שגרם לה להלם גדול עוד יותר היו פניו כשכבה. כל מה שרצתה באותו רגע איום ונורא היה לנחם אותו, והמחשבה הזאת מנעה ממנה להרהר בסיבה לאבלו.

לא מספיק שלכו נעקר זה עתה מגופו בעקבות ההודעה על מותה של גרייס, בלי שתהיה לו האפשרות להיפרד ממנה או לומר לה שהוא אוהב אותה; לא מספיק שמישהו, אחיו סקוט מן הסתם, שיסע אותו בייעילות לגזרים על שלא הגיע הביתה. לא, לאחר שהכה בו היגון ולאחר שבכה כמו ילד, פתח את דלת משרדו כדי להימלט לנמל התעופה וזכה למצוא את פתק הניחומים המענג שלה. ואת מה שפול כתב בצדו השני.

מקסים.

ג'וליה הופתעה מכך שהפרופסור לא סילק אותה לאלתר מהתכנית. אולי הוא זוכר אותי. כוסית נוספת של טקילה אַפשרה לג'וליה לנסח את המחשבה הזאת, אבל שום דבר מעבר לכך, ואז נפלה לרצפה ואיבדה את ההכרה.

★

שבועיים לאחר מכן מצאה עצמה ג'וליה במצב מעט טוב יותר, כשבדקה את תיבת הדואר שלה במחלקה. כן, התחושה היתה כאילו היא ממתינה להוצאה לפועל של גזר דין מוות, ללא כל תקווה להמתקת העונש. לא, היא לא נשרה מהלימודים ולא נסעה הביתה.

היא אמנם הסמיקה כמו תלמידת בית ספר והיתה ביישנית עד כאב, אבל למרות זאת היתה בחורה עקשנית. היא היתה חרוצה, והיא רצתה מאוד ללמוד את דנטה; ואם משמעות הדבר היתה שתילץ לבקש את עזרתו של שותף בלתי-מזוהה לקשירת קשר על מנת להימלט מעונש המוות, אזי היתה מוכנה ומזומנה לעשות כן. היא רק לא גילתה את זה לפול. בינתיים.

"ג'וליאן? את מוכנה לגשת הנה לרגע?" קראה לה מזכירת המחלקה, גברת ג'נקינס המזדקנת והמקסימה.

ג'וליה פסעה לשולחנה בצייתנות.

"היתה לך איזושהי בעיה עם פרופסור אמרסון?"

"אני, אמממ, אה... אני לא יודעת." היא הסמיקה והתחילה לנשוך בפראות את פנים הלחי שלה.

"קיבלתי הבוקר שני אימיילים דחופים עם בקשה שאקבע לך פגישה איתו ברגע שהוא חוזר. אני אף פעם לא עושה דברים כאלה בשביל המרצים. הם מעדיפים לקבוע את הפגישות שלהם בעצמם. מסיבה כלשהי הוא עמד על כך, שאני אקבע לך את הפגישה ואציין את זה בתיק האישי שלך."

ג'וליה הנהנה ושלפה את היומן שלה מתיק הגב בניסיון נואש לא לחשוב על הדברים, שכתב עליה באותם אימיילים.

גברת ג'נקינס הביטה בה בציפייה. "אז מחר, כן?"

פניה של ג'וליה נפלו. "מחר?"

"הוא חוזר הערב ורוצה לפגוש אותך מחר בשעה ארבע אחרי הצהריים, אצלו במשרד. תוכלי להגיע? אני צריכה לשלוח לו אימיל לאישור."

ג'וליה הנהנה ורשמה את הפגישה ביומן שלה, מעמידה פנים שהאזכור הזה נחוץ.

"הוא לא אמר במה מדובר, אבל ציין שזה עניין רציני. מעניין למה הוא התכוון..." אמרה גברת ג'נקינס בהיסח הדעת, קולה מתפוגג והולך.

ג'וליה סיימה את ענייניה באוניברסיטה וחזרה הביתה לארוז בעזרתה של סניוריטה טקילה.

★

למחרת בבוקר כבר היו רוב בגדיה של ג'וליה ארוזים בשתי מזוודות גדולות. מאחר שלא היתה מוכנה להודות כליל בתבוסה בפני עצמה (או בפניה של הטקילה), החליטה לא לארוז הכול, וכך מצאה את עצמה יושבת בדירתה באפס מעשה וזקוקה נואשות להסחת דעת.

אז היא עשתה כל מה שסטודנטית דחיינית לתואר שני שמככרת את עצמה היתה עושה במצב דומה – חוץ מלשתות ולהתהולל עם סטודנטים דחיינים כמוה – היא ניקתה את הדירה שלה.

זה לא לקח זמן רב, אבל כשסיימה, הכול היה מסודר ומצוחצח למשעי, בניחוח קל של לימון. ג'וליה היתה גאה ביותר בהישג וארזה את תיק הגב שלה בראש מורם.

בינתיים שעט פרופסור אמרסון במסדרונות המחלקה, כשהוא מותיר מאחוריו שובל סטודנטים ועמיתים לעבודה שנמלטו מפניו. הוא היה במצב רוח מחורבן, ולאיש לא היה אומץ להיתקל בו.

בימים אלה היה מלכתחילה רע מזג, אבל רגזנותו אף הורעה בשל המתח הרב, שבו היה נתון, ועקב מחסור בשינה. אלוהי חברת התעופה 'אייר קנדה' קיללו אותו, ולפיכך בטיסה חזרה מפילדלפיה הוקצה לו מושב לצד אב ובנו בן השנתיים. הילד צרח והרטיב את עצמו (ואת פרופסור אמרסון), בעוד האב שקוע בשינה עמוקה. באור העמום של המטוס, בעודו מנגב שתן ממכנסי הארמאני שלו, הרהר פרופסור אמרסון בצידוק שעשוי להיות לעיקור כפוי של הורים מזניחים.

ג'וליה הגיעה בארבע – בדיוק בשעה היעודה לפגישה שנקבעה לה עם פרופסור אמרסון – ושמחה לגלות כי הדלת סגורה. שמחתה התפוגגה עד מהרה משנוכחה לדעת, שהפרופסור נוהם על פול בתוך משרדו.

עשר דקות מאוחר יותר הגיח פול מן המשרד, כשהוא אמנם מתנשא עדיין לגובה מטר ותשעים, אך משקשק באופן ניכר לעין; מבטה של ג'וליה נשלח אוטומטית אל יציאת החירום. חמישה צעדים, והיא תהיה חופשייה ומשוחררת מאחורי דלת ההדיפה, נמלטת בריצה מהמטרה, על שום שהפעילה את אזעקת האש בתואנת שווא. זה נראה לה כמו רעיון מפתה.

פול לכד את מבטה והניד בראשו, בעודו הוגה בשפתיו ללא קול כמה קלילות נבחרות בגנותו של הפרופסור, ואז חיך. "תרצי לשתות קפה מתישהו?"

ג'וליה הרימה אליו מבט מופתע. גם ככה יצאה מאיזון בגלל

הפגישה המיועדת, לכן בלי להקדיש לכך יותר מדיי מחשבה נתנה את הסכמתה.

הוא חייך והתכופף לעברה. "יהיה פשוט יותר אם תיתני לי את המספר שלך."

היא הסמיקה ומיהרה לשלוף פיסת נייר, בדקה שהיא נקייה מכל כיתוב אחר ושרבטה עליה בחיפזון את מספר הטלפון הנייד שלה.

הוא נטל את פיסת הנייר, הציץ בה ואז טפח על זרועה. "תראי לו מה־זה, ארנבונת."

לג'וליה לא היה זמן לשאול אותו למה הוא חושב ששם החיבה שלה הוא ארנבונת, או איך בכלל עלה כינוי כזה בדעתו, מאחר שקול מושך אך חסר סבלנות כבר קרא לה מבפנים. "עכשיו, העלמה מיטשל."

היא נכנסה למשרדו ונשארה לעמוד מהוססת סמוך לדלת.

פרופסור אמרסון נראה עייף. היו לו עיגולים שחורים מתחת לעיניים והוא היה חיוור מאוד, מה שגרם לו איכשהו להיראות רזה יותר. בעודו מתעמק בתיקיה שלפניו, נשלחה לשונו החוצה, והוא ליקק באטיות את שפתו התחתונה.

ג'וליה נעצה מבט מהופנט בפיו החושני. רגע לאחר מכן הצליחה במאמץ כביר להסיט את מבטה משפתיו למשקפיו. היא לא ראתה אותם קודם; אולי הוא מרכיב אותם רק כשעיניו עייפות. בכל מקרה, היום היו עיני הספיר החודרות שלו מוסתרות באופן חלקי מאחורי משקפי ראייה שחורים של פראדה. המסגרת השחורה עמדה בניגוד מוחלט לחום הדבשי של שעריו ולכחול העז של עיניו, הופכת את המשקפיים לנקודת המוקד של פניו. היא נוכחה מייד לדעת, כי לא רק שמעודה לא ראתה מרצה מושך כמוהו, אלא גם מעודה לא פגשה פרופסור כל כך מטופח. הוא יכול היה להיות דוגמן במסע פרסום של פראדה – משהו שאף פרופסור לא עשה מעולם.

(שכן יש לציין, כי מרצים באוניברסיטה אינם זוכים לרוב להערצה בזכות החוש האופנתי שלהם).

היא הכירה אותו טוב מספיק על מנת לדעת שהוא הפכפך. היא הכירה אותו טוב מספיק על מנת לדעת, כי לפחות לאחרונה הוא

הקפיד בקנאות על גינונים ועל נימוסים. היא ידעה שזה מן הסתם יהיה בסדר אם תתיישב באחת מכורסאות העור הנוחות שלו בלי לחכות להזמנה, במיוחד אם הוא אכן זוכר אותה. אבל בהתחשב באופן, שבו פנה אליה, נשארה לעמוד.

"שבי בבקשה, העלמה מיטשל." קולו היה קר וקשה כאבן, והוא החווה בידו דווקא אל כיסא מתכת שנראה לא נוח בעליל.

ג'וליה נאנחה, ניגשה אל כיסא האיֵקאה הנוקשה והתיישבה אל מול אחת מכונניות הספרים הגדולות והכבדות. היא הצטערה על שלא הרשה לה לשבת בכיסא אחר, אבל העדיפה לא להתפלמס איתו בנושא.

"תזיזי את הכיסא אל מול השולחן שלי. אני לא מתכוון לעקם את הצוואר כדי שאוכל לראות אותך."

היא נעמדה ועשתה כפי שנצטוותה, ומרוב לחץ נפל תיק־הגב שלה לרצפה. היא התכווצה והסמיקה מכף רגל ועד ראש, בזמן שחלק מהפריטים הקטנים יותר נשפכו החוצה מהתיק, כולל טמפון שהתגלגל אל מתחת לשולחן העבודה של פרופסור אמרסון ונעצר בשני סנטימטרים מתיק העור שלו.

אולי הוא ישים לב אליו רק אחרי שאסתלק מכאן.

מובכת כולה התכופפה ג'וליה והחלה לאסוף את שאר התכולה שהתפזרה. היא בדיוק סיימה, כשרצועת התרמיל הישן מאוד נקרעה, וכל מה שסחבה איתה התרסק אל הרצפה ברעש גדול. ג'וליה כרעה בזריזות על ברכיה, בזמן שניירות, עטים, האיֵיפוד שלה, הטלפון הנייד ותפוח ירוק התגלגלו על פני הרצפה, היישר אל השטיח הפרסי היפהפה של הפרופסור.

הו, אלוהי כל הסטודנטים והפשלות הבלתי־נגמרות, תהרגו אותי עכשיו. בבקשה.

"את קומיקאית, העלמה מיטשל?"

עמוד השדרה של ג'וליה התקשח אל מול העוקצנות, והיא נשאה את מבטה אל פניו. מה שראתה שם כמעט גרם לה לפרוץ בבכי. איך מישוה עם שם כל כך מלאכי יכול להיות כל כך אכזרי? איך קול כה מתנגן יכול להיות כה נוקשה? לרגע איבדה את עצמה בתוך

המעמקים הקפואים של עיניו, נכספת לזמנים שבהם הן הביטו בה בחביבות. אבל במקום להיכנע לייאוש נשמה עמוק והחליטה, כי כדאי שתתרגל למי שהוא עכשיו – אף כי היתה זו אכזבה מרה וכואבת.

בדממה הנידה בראשה וחזרה למלא את תיק הגב הקרוע.
 "כשאני שואל שאלה, אני מצפה לתשובה. מן הסתם כבר למדת את הלקח שלך?" הוא בחן אותה בזריזות ואז השיב את מבטו לתיקייה שבידו. "אולי את לא כזאת מבריקה."

"תסלח לי מאוד, ד"ר אמרסון." צליל קולה של ג'וליה הפתיע אפילו אותה. הוא היה שקט אבל קשוח. לא היה לה ברור מניין היא שואבת את האומץ, אבל בכל מקרה הודתה בדממה לאלוהי הסטודנטים על שנחלצו לעזרתה...

"פרופסור אמרסון, במטותא, התרגז. 'דוקטורים יש כמו זבל. אפילו כירופרקטים ופודיאטרים קוראים לעצמם 'דוקטורים'."
 לאחר שננזפה במידה הראויה ניסתה ג'וליה לסגור את התרמיל הקרוע. לרוע המזל גם הרוכסן התקלקל. היא עצרה את נשימתה בזמן שמשכה בו בניסיון לשדל אותו לחזור לתפקד באמצעות קללות אילמות.

"אולי תפסיקי להתעסק עם התועבה המגוחכת הזאת, שאת מכנה תיק, ותתיישיבי בכיסא כמו בן אדם מן היישוב?"
 היא ראתה כי זעמו כבר מרקיע שחקים, לכן הניחה את התועבה המגוחכת שלה על הרצפה והתיישרה בדממה בכיסא הלא נוח, משלבת את ידיה רק כדי להימנע מלפכוד אותן, וממתינה.
 "את בטח חושבת שאת קומיקאית. אני משוכנע שחשבת שזה מצחיק." הוא זרק לעברה פיסת נייר, שנחתה ממש ליד הסניקס שלה.

היא התכופפה להרים אותה ונוכחה לדעת, כי זה צילום הפתק הנוראי שהשאירה לו ביום שבו גרייס נפטרה.
 "אני יכולה להסביר. זאת היתה טעות. אני לא כתבתי את שני..."
 "אין לי שום עניין בתירוצים שלך! ביקשתי ממך אז להיכנס אליי אחרי השיעור ואת לא הגעת, נכון?"
 "אבל היית בטלפון. הדלת היתה סגורה ו..."

"הדלת לא היתה סגורה!" הוא העיף אליה משהו שנראה כמו כרטיס ביקור. "אני מניח שגם זה היה אמור להיות מצחיק?"
ג'וליה הרימה את הפריט שהושלך ונשימתה נעתקה. היה זה כרטיס ניחומים קטן, כזה ששולחים יחד עם פרחים:

צר לי על האובדן.
שלא תדעו עוד צער.
באהבה,
ג'וליה מיטשל

היא הציצה בו, ראתה שהוא ממש ירוק מרוב זעם ואז מצמצה במהירות, בזמן שניסתה למצוא את המילים שיסבירו את מעשיה.

"זה לא מה שאתה חושב. רציתי לומר שאני מצטערת ו..."

"לא עשית זאת כבר עם הפתק שהשארתי?"

"אבל זה היה מיועד למשפחה שלך, ש..."

"אל תערכי את המשפחה שלי!" הוא הפנה ממנה את גופו ועצם את עיניו. אחר כך הסיר את המשקפיים כדי לשפשף את הפנים בשתי הידיים.

ג'וליה נדהמה – איש לא הסביר לו. הוא לחלוטין לא הבין את כרטיס הניחומים שלה, ואף אחד לא העמיד אותו על טעותו. בתחושה מחליאה בתהומות בטנה החלה לתהות מה משמעות הדבר.

הפרופסור, שלא היה לו כל מושג במה היא מהרהרת, עשה, ככל הנראה, מאמצים כבירים להרגיע את עצמו, ואז סגר את התיקיה ושמט אותה בתיעוב על השולחן. הוא נעץ בה מבט נוקב.

"אני רואה שהתקבלת לכאן על מלגה כדי ללמוד דנטה. אני כרגע הפרופסור היחיד במחלקה הזאת, שמנחה עבודות בתחום. מאחר שזה – " הוא החווה לעבר חלל שביניהם – " לא הולך לעבוד, תצטרכי לשנות את נושא התזה שלך ולמצוא מנחה אחר. או שתעברי למחלקה אחרת, או הכי טוב – לאוניברסיטה אחרת. אני אודיע למנהל התכנית על החלטתי, שנכנסת לתוקף מרגע זה. ועכשיו תסלחי לי, בבקשה."

הוא הסתובב בכיסא, פנה אל המחשב הנייד שלו והחל להקליד בפראות.

ג'וליה היתה משותקת. בזמן שישבה שם, מעכלת בדממה לא רק את נאום התוכחה שלו אלא גם את הסיכום, שמעה שוב את הפרופסור, שלא טרח אפילו לשלוח מבט לכיוונה. "אנחנו סיימנו, העלמה מיטשל."

היא לא התווכחה איתו, מאחר שבאמת לא היה בזה שום טעם. היא קמה בקושי על רגליה, עדיין המומה, והרימה את תיק-הגב הפוגעני, הצמידה אותו אל חזה בחוסר ביטחון מסוים ויצאה לאטה ממשרדו, כשהיא נראית פחות או יותר כמו זומבי.

בזמן שיצאה מהבניין וחצתה את הכביש לצדו השני של רחוב בלור, נוכחה ג'וליה לדעת כי בחרה ביום הלא נכון לצאת מהבית בלי מעיל – הטמפרטורות צנחו וארובות השמיים נפתחו. לאחר חמישה צעדים כבר היתה חולצת הטי הדקיקה, ארוכת השרוולים, ספוגה במים. לא עלה בדעתה לקחת מטרייה, ולפיכך כדי להגיע לדירתה היתה עתידה לצעוד לאורך שלושה גושי בניינים גדולים ברוח, בקור ובגשם.

הו, אלוהי סופות הרעמים והקארמה הרעה, אנא רחמו עליי. בעודה צועדת התנחמה ג'וליה חלקית בהכרה, כי התועבה המגוחכת שהיא מכנה תיק משמשת עכשיו למטרה ראויה של כיסוי החולצה הרטובה, וייתכן שאף השקופה, ושל חזיית הכותנה שלה. נו, מה תגיד על זה, פרופסור אמרסון?

בזמן שעשתה את דרכה הביתה הרהרה במה שקרה זה עתה במשרדו. היא הכינה את עצמה מראש ואמש ארוזה את שתי המזוודות, על כל צרה. אבל היא באמת ובתמים האמינה שהוא יזכור. היא האמינה שינהג בה בחביבות. אבל הוא לא.

הוא לא נתן לה הזדמנות להסביר את הפריחה של הפתק ההוא. הוא פירש שלא כהלכה את הפרחים שלה ואת פתק הניחומים. והוא סילק אותה במהירות מהתכנית. הכול נגמר. עכשיו תיאלץ לשוב בבושת פנים לביתו הקטן של טום בסלינגסג'וב... זההוא יגלה שהיא חזרה ויצחק עליה. הם יצחקו עליה יחדיו. ג'וליה הטיפשה. היא חשבה שתוכל לעזוב את סלינגסג'וב ולעשות משהו עם החיים

שלה. היא חשבה שתוכל לעשות תואר ולהפוך למרצה... על מי היא מנסה לעבוד? הכול נגמר עכשיו, לפחות לגבי השנה האקדמית הנוכחית.

ג'וליה השפילה מבט אל התרמיל ההרוס וספוג המים ואימצה אותו בחוזקה אל חיקה, כמו היה פעוט. לאחר גילויי חוסר החן והגמלוניות הנוראיים שלה כבר איבדה כל שמץ של כבוד עצמי. ולאבד את כל זה מולו, לאחר כל השנים אלה, טוב, זה היה יותר מכפי שיכלה לשאת. היא נזכרה בטמפון הגלמוד שמתחת לשולחן העבודה שלו וידעה, כי בשעה חמש אחר הצהריים, כשירכזן להרים את התיק שלו, מופע ההשפלה שלה יושלם. היא, לפחות, לא תהיה שם כדי לחזות בתגובתו ההמומה ומלאת הגועל. ואז דמיינה אותו חוטף שבץ, פשוטו כמשמעו, נוכח התגלית – משתרע על השטיח הפרסי היפהפה, שפיאר את משרדו, ומקבל אירוע מוחי.

כשני גושי בניינים לפני דירתה כבר היה שיערה החום הארוך של ג'וליה הבוק לקודקודה כמו חבלים לחים. הסניקס שלה השמיעו קולות פכפוך עם כל צעד שעשתה. הגשם נזל ממנה כאילו עמדה מתחת למרזב. מכוניות ואוטובוסים חלפו במהירות על פניה, והיא אפילו לא ניסתה לחמוק מנחשולי המים המלוכלכים שהתנפצו עליה. כמו את האכזבות בחיים, היא פשוט קיבלה עליה את הדין.

באותו רגע התקרבה מכונית נוספת, אך זו האטה כראוי כדי לא להרטיב אותה. היתה זו יגואר שחורה, חרשה למראה.

היגואר האטה עוד יותר ונעצרה לחלוטין. בעודה חולפת על פניה, ראתה ג'וליה את דלת המושב שליד הנהג נפתחת ושמעה קול גברי קורא אליה: "היכנסי פנימה."

היא היססה. לא ייתכן שהנהג קורא אליה. היא הסתכלה סביבה, אבל היתה היחידה ברחוב שהיתה טיפשה מספיק לצעוד בגשם הזולעפות. מסוקרנת, התקרבה לרכב.

היא ידעה היטב שאסור לה להיכנס לרכב של איש זר, אפילו לא בקנדה. אבל כשהביטה אל מושב הנהג וראתה את צמד העיניים הכחולות החודרות, שהשיבו לה מבט, פסעה אליו לאטה.

"את תחטפי דלקת ריאות ותמותי. היכנסי פנימה. אני אסיע אותך"

הביתה. "קולו היה רך יותר עכשיו, הלהט הנזעם נעלם. הוא היה דומה מאוד לקול שזכרה.

אז לכבוד הזיכרונות, ולא משום סיבה אחרת, נכנסה למכונית וסגרה את הדלת, מתנצלת בדממה לאלוהי היגוארים על שהיא מטנפת את ריפוּדי העור השחורים המבהיקים ואת השטיחונים הנקיים מרבב. היא הפסיקה עם ההתנצלויות האילמות בזמן שצלילי הנוקטורן אופוס 9 מס' 2 של שופן מילאו את אוזניה, וחייכה לעצמה. היא תמיד אהבה את היצירה הזאת.

ואז הפנתה את פניה אל הנהג. "תודה רבה לך, פרופסור אמרסון."

4

פרופסור אמרסון עשה תפנית לא טובה. בעצם ניתן היה, אולי, לתאר את חייו כסדרה של תפניות לא טובות, אבל זאת היתה מקרית לחלוטין. הוא קרא באייפון – אימייל נזעם מאחיו – בזמן שנהג ביגואר שלו בסופת הרעמים באמצע שעת העומס בדאוונטאון של טורונטו. כתוצאה מכך פנה שמאלה מקווינס פארק במקום ימינה, ונכנס ישר אל רחוב בלור. משמעות הדבר היתה שהוא נוסע בכיוון ההפוך לבניין המגורים שלו.

בשעת העומס לא היתה שום אפשרות לעשות פניית פרסה ברחוב בלור, והתנועה היתה כל כך סואנת, שהוא התקשה לעבור נתיב ולפנות ימינה כדי לשוב על עקבותיו. וכך נתקל בעלמה מיטשל הרטובה מאוד ומעוררת החמלה, שצעדה מיואשת לאורך הרחוב כמו היתה הומלסית, ובהתקף של רגשי אשמה הזמין אותה להיכנס לרכבו, בבת עינו ומשוש חייו.

"אני מצטערת שאני הורסת לך את הריפוד," אמרה במבוכה. אצבעותיו של פרופסור אמרסון התהדקו על ההגה. "יש לי מישוה שמנקה את הרכב כשהוא מזדהם."

ג'וליה הרכינה את ראשה, שכן תשובתו פגעה בה. הוא, בלי לחשוב פעמיים, השווה אותה לטינופת, אבל האמת היא שזה מה שהוא חשב עליה עכשיו. מבחינתו היא היתה לכלוך, שנדבק לו לסוליות הנעליים.

"איפה את גרה?" שאל בניסיון למצוא נושא בטוח לשיחת נימוסין למשך הזמן שנותר להם להיות יחד; זמן קצר, כך קיווה. "במדיסון. ממש שם מימין." היא הצביעה למרחק מסוים קדימה. "אני יודע איפה זה מדיסון," התיו בזעף.

היא צפתה בו מזווית העין והתכווצה במקומה, נצמדת לחלון שלידה. אט-אט הפנתה את ראשה והסתכלה החוצה, כשהיא מושכת בכוח את השפה התחתונה אל בין השיניים.

פרופסור אמרסון קילל חרש. אפילו מתחת לסבך השיער הכהה, הרטוב והפרוע, היא היתה יפה – מלאכית חומת-עיניים בג'ינס ובסניקס. מוחו עמד מלכת לשמע צליל התיאור האילם. המונח מלאכית חומת-עיניים נשמע מוכר להפתיע, אבל מאחר שלא הצליח לחשוב על המקור לאזכור הזה, זנח את המחשבה.

"איזה מספר במדיסון?" ריכך את קולו עד כדי כך, שג'וליה בקושי שמעה אותו.

"ארבעים וחמש."

הוא הנהן קצרות ועצר את המכונית מול מבנה אדום לבנים בן שלוש קומות, שהוסב לבית דירות. "תודה רבה," מלמלה ומיהרה לאחוז בידית הדלת כדי להימלט משם.

"חכי," ציווה עליה ושלה ידו אל המושב האחורי כדי למצוא מטרייה שחורה גדולה.

היא המתינה מוכת אלם, כשהפרופסור הקיף את הרכב, פתח בשבילה את הדלת וחיכה עם המטרייה הפתוחה בזמן שהיא והתועבה שלה יצאו מהיגואר, ואז ליווה אותה אל המדרכה ובמעלה מדרגות הכניסה לבניין שלה.

"תודה רבה," אמרה שוב, בזמן שניסתה לפתוח את רוכסן התרמיל כדי למצוא את המפתחות שלה.

הפרופסור ניסה להסתיר את שאט הנפש שלו למראה התרמיל, אבל לא אמר דבר. הוא צפה בה נאבקת עם הרוכסן, ואז ראה איך פניה מאדימות יותר ויותר ואיך מצב רוחה נעכר, משום שאינה מצליחה לפתוח אותו. הוא זכר את הבעתה, כשכרעה על השטיח הפרסי

שלו, ולפתע עלה בדעתו שהצרה הנוכחית היא מן הסתם באשמתו. מבלי לומר מילה חטף ממנה את התיק ודחק לידיה את המטרייה הסגורה עתה. הוא פתח בכוח את הרוכסן והושיט אליה את התיק הפתוח, מזמין אותה לתחוב פנימה את ידה ולמצוא את המפתחות.

היא מצאה אותם, אבל היתה כל כך לחוצה, עד שהפילה אותם. כאשר הרימה אותם, רעדו ידיה עד כדי כך שהתקשתה לאתר את המפתח הנכון בצרור.

לאחר שאיבד את כל סבלנותו, חטף הפרופסור את הצרור מידיה והחל לנסות את המפתחות בחור המנעול. כאשר הצליח לפתוח את הדלת, אפשר לה להיכנס לבניין לפני שהשיב לה את המפתחות. היא לקחה ממנו את תיק הספרים הדוחה ומלמלה מילות תודה.

"אני אלוה אתך לדירה שלך," הכריז והלך בעקבותיה לאורך המסדרון. "איזה הומלס ארב לי פעם במבואת הבניין שלי. חייבים תמיד להיות זהירים."

ג'וליה התפללה לאלוהי דירות הסטודיו והפצירה בהם, שיסייעו לה לאתר בזריזות את המפתחות לדירתה. הם נענו לתפילתה. היא עמדה לחמוק אל מאחורי הדלת ולסגור אותה בפניו בתקיפות, אבל באדיבות, אך נמלכה פתאום בדעתה. ואז, כאילו היא מכירה אותו שנים, חייכה אליו ושאלה אותו בנימוס אם הוא מעוניין בכוס תה.

על אף שהופתע מהזמנתה, מצא את עצמו פרופסור אמרסון עומד בתוך דירתה, בטרם תהיה לו הזדמנות לשקול אם זה בכלל רעיון טוב. בזמן שסקר את החלל הקטן והמוזנח, מיהר להסיק כי זה לא היה רעיון טוב.

"אפשר לקחת ממך את המעיל, פרופסור אמרסון?" קולה העליו של ג'וליה הסיח את דעתו.

"איפה תניחי אותו?" עיקם את אפו, שכן בהיותו קפדן יתר על המידה הבחין בכך שאין לה בכניסה ארון או קולב לתליית מעילים. היא השפילה את העיניים לרצפה והרכינה את ראשה.

הפרופסור צפה בה מכרסמת את השפה התחתונה בעצבנות ומייד התחרט על גסות הרוח שלו.

"סלחי לי," אמר והושיט לה את מעיל הברברי שלו, שבו היה גאה באופן מופרז. "ותודה לך."

ג'וליה תלתה את המעיל בזהירות על קולב, שהיה צמוד לאחוריה הדלת, ונחפזה להניח את התרמיל שלה על רצפת העץ. "תיכנס ותרגיש בנוח. אני אלך להכין תה."

פרופסור אמרסון ניגש לאחד משני הכיסאות היחידים שהיו בדירה והתיישב. מתוך התחשבות ברגשותיה ניסה להסתיר את סלידתו. הדירה היתה קטנה משירותי האורחים אצלו בבית וכללה מיטה קטנה, שהורמה אל הקיר, שולחן קלפים ושני כיסאות, כוננית ספרים קטנה מאיקאה ושידת מגירות. היו שם ארון קטן וחדר אמבטיה, אבל לא היה מטבח.

עיניו שוטטו בחדר בחיפוש אחר עדות כלשהי לפעילות קולינרית, עד שנעצרו לבסוף על מיקרוגל ועל כיריים חשמליות, שנחו בצורה מסוכנת משהו על שידה קטנה. סמוך להם עמד על הרצפה מקרר קטן. "יש לי קומקום חשמלי," אמרה ג'וליה בעליצות, כאילו הכריזה שיש ברשותה טבעת יהלום של טיפאני.

הוא הבחין בכך שהמים עדיין זולגים ממנה, שם לב לבגדים שמתחת למים האלה, ואז החל לשים לב למה שנמצא מתחת לבגדים, מאחר שהיה קר... הוא נחפז להציע בקול צרוד משהו שתדחה את הכנת התה ותדאג קודם לייבש את עצמה.

שוב הרכינה את ראשה והסמיקה, לפני שנעלמה בחדר האמבטיה כדי להביא מגבת. שניות ספורות לאחר מכן הגיחה משם עם מגבת סגולה כרוכה מעל הבגדים הרטובים סביב פלג גופה העליון, ועם מגבת שנייה בידה. נראה היה שהיא עומדת לזחול על הרצפה ולנגב את שובל המים, שהותירה אחריה מהדלת עד למרכז החדר, אבל הפרופסור קם על רגליו ועצר בעדה.

"הרשי לי," אמר. "את צריכה להחליף לבגדים יבשים, לפני שתחטפי דלקת ריאות."

"ואמות," הוסיפה, יותר לעצמה מאשר אליו, בזמן שנעלמה אל מאחורי דלת ארון הבגדים שלה וניסתה לא למעוד מעל שתי המזוודות הגדולות.

הפרופסור תהה לרגע מדוע עדיין לא פרקה את חפציה, אבל פטר את התשובה כלא חשובה.

הוא הקדיר פנים, בזמן שניקה את המים מרצפת העץ השחוקה והשרוטה. משסיים, הביט בקירות וציין לעצמו כי ייתכן שפעם הם היו לבנים, אולם עתה עטו גון שמנת עכור והתקלפו. הוא סקר את התקרה ומצא כמה וכמה כתמי מים גדולים ומשהו שנראה לו כמו התחלה של עובש באחת הפינות. הוא התחלחל ותהה מדוע בשם שמיים בחורה טובה כמו העלמה מיטשל גרה במקום כזה נורא. אם כי היה עליו להודות, שהדירה נקייה מאוד ודי מסודרת. בצורה חריגה.

"כמה את משלמת שכר דירה?" שאל ונרתע קלות, כשניסה לכווץ את המטר ותשעים שלו כדי להידחק שוב לאותו דבר נתעב שהתחפש לכיסא מתקפל.

"שמונה מאות לחודש, כולל הכול," קראה אליו שניה לפני שנכנסה לחדר האמבטיה.

פרופסור אמרסון הרהר בחרטה מסוימת במכנסי הארמאני, שנפטר מהם אחרי הטיסה חזרה מפנסילבניה. הוא לא היה יכול לשאת את המחשבה של ללבוש משהו שהיה ספוג בשתן, גם אם הוא נוקה, אז הוא פשוט זרק אותם. אבל הכסף שפאולינה בזוזה על המכנסיים ההם היה מכסה שכר דירה של חודש שלם בעד הדירה של העלמה מיטשל. ועוד היה נשאר משהו.

כשהסתכל סביבו בדירת הסטודיו הקטנה היה ברור לו עד כאב ובאופן מעורר חמלה, כי למרות הנתונים הבסיסיים היא ניסתה לשוות למקום תחושה של בית. הדפס גדול של הציור דנטה פוגש את בֵּיאָטְרִיצ'ה בפּוֹנְטָה סַנְטָה טְרִינִיטָה של הנרי הוליריי היה תלוי לצד מיטתה. הפרופסור דמיין אותה נשענת על הכר שלה, שערה הארוך והמבהיק נופל כמפל סביב פניה, והיא נועצת מבט בדנטה לפני שהיא שוקעת בשינה. הוא הזדרז לדחוק במהרה את המחשבה הזאת הצדה ותהה עד כמה זה מוזר, שלשניהם יש התמונה הזאת. הוא בחן את התמונה והופתע לגלות, כי ג'וליה בעצם דומה באופן ראוי לציון לֵבִיאָטְרִיצ'ה – דמיון שקודם לכן לא נתן לכו אליו. המחשבה הזאת התפתלה במוחו כמו חולץ פקקים, אבל הוא סירב לשקוע בה.

הוא הבחין בתמונות קטנות יותר של נופים איטלקיים שונים, שהיו תלויות על הקירות המתקלפים של הדירה: ציור של הדואומו בפירנצה, רישום של בזיליקת סן מרקו בוונציה, צילום שחור-לבן של כיפת בזיליקת פטרוס הקדוש ברומא. הוא ראה שורה של עשבי תבלין באדנית על אדן החלון לצד ייחור יחיד של פילודנדרון, שבו ניסתה ככל הנראה לטפל כדי שיתפתח לצמח מפואר. הוא שם לב לכך שהווילונות יפים – בגוון זך של לילך, שתאם לכיסוי המיטה ולכריות. וכוננית הספרים שלה התהדרה בכרכים רבים באנגלית ובאיטלקית. הפרופסור סקר בזריזות את הכותרים והתרשם אך מעט מהאוסף החובבני. בקיצור, דירת הסטודיו היתה ישנה, זעירה, במצב תחזוקה גרוע וחסרת מטבח, ופרופסור אמרסון לא היה מרשה לכלב שלו לגור שם, לו היה לו כלב.

ג'וליה הגיחה מחדש לבושה בבגדי ספורט; סוטשירט שחור ומכנסי יוגה. היא הרימה את שערה היפה, ליפפה אותו והידקה אותו על קודקודה בקליפס כלשהו. אפילו בתלבושת כל כך סתמית שם לבו לכך שהיא מושכת מאוד – מושכת מאוד-מאוד, ממש נימפה, אם יותר לו לומר.

"יש לי אינגליש ברקפסט או לידי גריי," אמרה מעבר לכתפה, יורדת על ידיה ועל ברכיה כדי לחבר את התקע של הקומקום החשמלי לשקע שמתחת לשידה.

הפרופסור התבונן בה כשכרעה על ברכיה, בדיוק כפי שעשתה במשרדו, והניד בראשו חרש. היא היתה חסרת יהירות או גאווה אנוכית – תכונות טובות לכל הדעות, אבל כאב לו לראות אותה על ברכיה כל הזמן, אם כי לא הבין בדיוק למה.

"אינגליש ברקפסט. למה את גרה כאן?"

בתגובה לנימה החדה של קולו, מיהרה ג'וליה לקום על רגליה. היא הקפידה להישאר בגבה אליו, בזמן שאיתרה קומקום תה חום גדול ושני ספלי חרסינה יפים להפתיע עם תחתיות תואמות.

"זה רחוב שקט בשכונה נחמדה. אין לי מכונית, כך שאני צריכה להיות במרחק הליכה מהאוניברסיטה." היא השתתקה לרגע בזמן שהגיחה כפית תה כסופה על כל אחת מתחתיות הספלים. "זאת היתה

אחת מהדירות היותר נחמדות שראיתי בטווח המחירים שיכולתי להרשות לעצמי." היא הניחה את ספלי התה האלגנטיים על שולחן הקלפים מבלי להסתכל עליו וחזרה לשירה.

"למה לא נכנסת למעונות הסטודנטים ברחוב צ'רלס?"

"חשבתי שאלך לאוניברסיטה אחרת, אבל זה לא הסתדר. עד

שהחלטתי לבוא לכאן, המעונות היו מלאים."

"ואיפה היית אמורה ללכת ללמוד?"

היא החלה לחכך את השפה התחתונה בין שיניה, קדימה ואחורה.

"העלמה מיטשל?"

"הרווארד."

פרופסור אמרסון כמעט נפל מהכיסא המאוד לא נוח שבו ישב.

"הרווארד? אז מה לעזאזל את עושה כאן?"

ג'וליה כבשה חיוך חשאי כמו ידעה את הסיבה לכעסו. "טורונטו

היא ההרווארד של הצפון."

"אל תתחכמי, העלמה מיטשל. שאלתי אותך שאלה."

"כן, פרופסור אמרסון. ואני יודעת שאתה תמיד מצפה לתשובה

לשאלותיך." היא הקשיתה גבה, והוא הסב את המבט. "אבא שלי לא

יכול היה להרשות לעצמו את התרומה, שהיה מצופה ממנו להרים

למען השכלתי, אז מענק המחקר שהציעו לי לא הספיק, והוצאות

המחיה בקיימברידג' גבוהות בהרבה מאשר בטורונטו. וגם ככה אני

עדיין צריכה להחזיר את אלפי הדולרים שלויתי לצורך הלימודים

באוניברסיטת סנט ג'וזף, אז החלטתי לא להגדיל את החוב. לכן אני

כאן."

היא כרעה שוב על הידיים ועל הברכיים כדי לנתק את הקומקום

הרותח, והפרופסור הניד בראשו בהלם.

"זה לא היה כתוב בתיק שגברת ג'נקינס נתנה לי," מחה. "היית

צריכה לומר משהו."

ג'וליה התעלמה ממנו והחלה למזוג את המים החמים לקומקום

התה, שלתוכו הכניסה תה בתפוזרת.

הוא רכן קדימה בכיסאו והחווה בפראות בידיו. "זה מקום נוראי

לגור בו – אין כאן אפילו מטבח ראוי. מה את אוכלת פה?"

היא הניחה את קומקום התה על שולחן הקלפים ולצדו מסננת תה כסופה קטנה, התיישבה על הכיסא המתקפל השני והחלה לפכור את ידיה.

"אני אוכלת הרבה ירקות. אני יכולה להכין מרק וקוסקוס על הכיריים החשמליות. קוסקוס זה מאוד מזין." קולה רעד קצת, אבל היא השתדלה להישמע עליזה.

"את לא יכולה להתקיים על זבל כזה – כלבים אוכלים טוב יותר!"

ג'וליה הרכינה את ראשה והסמיקה קשות, ופתאום החלה למצמץ בניסיון לעצור את הדמעות.

הפרופסור הביט בה לרגע ואז סוף־סוף ראה אותה. בעורו בוחן את הארשת המעונה, שפגמה בתווי פניה היפים, נוכח אט־אט לדעת שהוא, פרופסור גבריאל א' אמרסון, פשוט מניאק השקוע לגמרי בעצמו. הוא בייש אותה על שהיא ענייה. אבל אין שום בושא בלהיות עני. גם הוא היה בעבר עני, עני מאוד. היא היתה בחורה חכמה ומושכת, וגם סטודנטית. לא היתה בכך שום בושא. אבל הוא נכנס לביתה הקט, שאותו ניסתה להפוך למקום נעים ונוח משום שלא היה לה לאן ללכת, והוא אמר שהמקום אינו ראוי למגורי כלב. הוא גרם לה להרגיש חסרת ערך וטיפשה בזמן שאינה זה ולא זה. מה היתה גרייס אומרת לו יכלה לשמוע אותו עכשיו?

פרופסור אמרסון הוא פוץ. אבל לפחות עכשיו הוא ירע את זה. "סלחי לי," אמר בהיסוס. "אני לא יודע מה נכנס בי." הוא עצם את עיניו והחל לשפשף אותן.

"רק איברת את אימא שלך." קולה העדין של ג'וליה היה סלחני להבהיל.

מתג בתוכו הוסט. "אני לא צריך להיות כאן." הוא קם במהירות על רגליו. "אני צריך ללכת."

ג'וליה ליוותה אותו לדלת. היא הרימה את המטרייה שלו והושיטה לו את מעיל הגשם. אחר כך עמדה בעיניים מושפלות ובלחיים בוערות והמתינה שילך. היא התחרטה על שהראתה לו את ביתה, מאחר שהיה ברור כי הוא הרבה מתחת לרמה שלו. אמנם שעות אחדות קודם לכן

חשה גאווה במאורת ההוביטים הקטנה אך הנקייה שלה, אבל עתה חשה מושפלת עד עפר. שלא לדבר על העובדה, שלהיות מושפלת שוב לנגד עיניו הרע את העניינים עוד יותר.

הוא הנהן אליה או משהו כזה, מלמל משהו ויצא מדירתה. ג'וליה השעינה את גבה על הדלת הסגורה וסוף־סוף הרשתה לעצמה לבכות.

טוק. טוק.

היא ידעה מי זה. היא פשוט לא רצתה לפתוח את הדלת. אנא מכם, אלוהי מאורות ההוביטים בשכר דירה מופרז, שאינן דאיויות למגורי כלבים, עשו שהוא יסתלק לו בשקט. תפילתה האילמת והספונטנית של ג'וליה לא נענתה.

טוק. טוק. טוק.

היא מיהרה לנגב את פניה ופתחה את הדלת, אבל רק כדי סדק. הוא מצמץ אליה כמו נורות מהבהבות של עץ חג מולד, מתקשה איכשהו לעכל את העובדה, שהיה ברור כי בין רגע עזיבתו לרגע שובו היא בכתה.

היא כחכחה בגרונה והשפילה את המבט אל נעלי המעצבים האיטלקיות שלו, שזעו באי־נוחות.

"מתי בפעם האחרונה אכלת סטייק?"

ג'וליה צחקה והנידה בראשה. היא לא זכרה.

"טוב, אז את הולכת לאכול אחד הערב. אני גווע ברעב, ואת

תצטרפי אליי לארוחת ערב."

היא הרשתה לעצמה את המותרות של חיוך קטן אך ממזרי. "אתה בטוח, פרופסור? חשבת שזה –" היא חיקתה את המחווה שלו מקודם – "לא הולך לעבוד."

הוא האדים קלות. "עזבי את זה עכשיו. רק ש... עיניו נדרו אל בגדיה, וייתכן כי השתהו טיפה יותר מדיי על קימורי שדיה המקסימים.

ג'וליה השפילה את מבטה. "אני יכולה להחליף בגדים."

"זה יהיה הכי טוב. תדאגי להתלבש באופן הולם."

היא הרימה אליו את מבטה בארשת פגועה מאוד. "אני אולי ענייה,

אבל יש לי כמה בגדים יפים. ואף אחד מהם אינו בלתי צנוע, אם אתה חושש שאביך אותך בלבוש זול."

הפרופסור האדים שוב בעודו בועט בעצמו מבפנים. "רק התכוונתי... כאופן הולם למסעדה, שבה אני אצטרך ללבוש ז'קט ועניבה." הוא הסתכן בחיוך קטן כאמצעי התנצלות.

עיניה של ג'וליה נדרו אל חולצת הכפתורים שלבש ואל הסוודר שמעליה, וייתכן כי השתהו טיפה יותר מדיי על מישורי חזהו השרירי, היפהפה. "אני מסכימה בתנאי אחד."

"את לא נמצאת בעמדת מיקוח."

"אז להתראות, פרופסור אמרסון."

"חכי." הוא דחק את הנעל האיטלקית היקרה שלו בין המשקוף לדלת, כופה עליה להישאר פתוחה קמעה. הוא לא דאג כלל שמא הנעל תישרט. "טוב, בואי נשמע."

היא הטתה את ראשה לצד אחד ובחנה אותו בשתיקה בטרם דיברה. "תגיד לי למה, אחרי כל מה שאמרת לי, אני אמורה להצטרף אליך לארוחת ערב."

הוא נעץ בה מבט חסר הבעה. אחר כך הסמיק עד לשורשי שערו והחל לגמגם. "אני... אמממ... כלומר, אני חושב... אפשר להגיד שאנחנו... או את..."

ג'וליה זקפה גבה אחת והחלה אט-אט לסגור את הדלת על הרגל שלו.

"חכי." ידו נורתה קדימה כדי להחזיק את הדלת ולהקל על כף רגלו הימנית, הפגועה עתה. "כי מה שפול כתב היה נכון: אמרסון הוא פוץ. אבל לפחות עכשיו הוא יודע את זה."

באותו רגע היא חייכה אליו, והוא מצא את עצמו משיב לה חיוך בעל כורחו. היא באמת היתה יפה מאוד כשחייכה. הוא יהיה חייב לדאוג לזה שהיא תחייך לעתים קרובות יותר, בשל סיבות אסתטיות גרידא.

"אני אחכה לך כאן." מאחר שלא רצה לתת לה הזדמנות להביע התנגדות, שלח את ידו וסגר את דלת דירתה. בתוך הדירה ג'וליה עצמה את עיניה ונאנקה.

5

במשך כמה רגעים פסע פרופסור אמרסון הלוך ושוב במסדרון, אחר כך נשען על הקיר ושפשף את פניו בידיו. הוא לא ידע איך הגיע לשם או מה הניע אותו להתנהג בצורה כזאת, אבל הוא עמד להסתבך באימ־אימא של ההסתבכויות. הוא נהג בעלמה מיטשל בחוסר מקצועיות, כשהיו במשרדו, קרוב בצורה מסוכנת להטרדה מילולית. הוא אסף אותה במכוניתו, ללא מלווה, ונכנס לדירתה. כל ההתנהגויות האלה היו לא מקובלות לחלוטין.

לו היתה זו העלמה פיטרסון, שהיה אוסף במכוניתו, קרוב לוודאי שהיתה רוכנת אליו ופותחת את רוכסן מכנסיו בשיניה, בעודו נוהג. הפרופסור התחלחל למחשבה. ועכשיו הוא עמד לקחת את העלמה מיטשל לארוחת ערב, לאכול סטייק, לא פחות. אם זו לא הפרה של מדיניות האוניברסיטה, האוסרת על התרועעות של הסגל עם התלמידים, הוא לא יודע מה כן.

הוא שאף שאיפת אוויר ארוכה ומטהרת. העלמה מיטשל ממש מועדת לפורענות, מערבולת של צרות מרגיזות. היא סבלה מרצף יוצא־דופן של תאונות מצערות, החל בחוסר האפשרות שלה ללמוד בהרווארד, ודומה כי הכול קורס בנתיב שבו היא עוברת – כולל מזגו שלו, השלֵו והמאופק. על אף שהצטער בשבילה על שהיא גרה בתנאים גרועים שכאלה, לא היתה לו שום כוונה לסכן את הקריירה שלו בשביל לעזור לה. זו תהיה זכותה המלאה ללכת מחר למנהל המחלקה שלו

ולהגיש נגדו תלונה על הטרדה. אסור היה לו לאפשר לזה לקרות. הוא חצה את המסדרון בשני צעדים ארוכים והרים את ידו כדי לדפוק על דלתה, מתכוון לספק איזשהו תירוץ קלוש, שיהיה טוב יותר מהיעלמות גרידא. אבל הוא נעצר ברגע ששמע צעדים מבפנים. העלמה מיטשל פתחה את הדלת ונעמדה בעיניים מושפלות, כשלגופה שמלה שחורה בעלת מחשוף וי, פשוטה אך אלגנטית, באורך הברכיים. עיניו של הפרופסור סרקו את קימוריה המעורנים והגיעו לרגליה החטובות, הארוכות להפתיע. והנעליים שלה... היא לא יכלה לדעת זאת, אבל לפרופסור אמרסון היתה חולשה לנשים בנעלי עקב מרהיבות. הוא בלע את הרוק ברעש בעודו סופג את מראה נעלי הסטילטו השחורות עוצרות הנשימה – נעלי מעצבים, ללא ספק. הפרופסור רצה לגעת בהן...

"אהם." ג'וליה כחכחה קלות בגרונה, ובאִירֶצוֹן הוא נאלץ להסיט את עיניו מנעליה אל פניה. היא נעצה בו מבט בארשת משועשעת. היא הרימה את שערה למעלה, אבל כמה תלתלים חמקו והקיפו בעדינות את פניה. היא התאפרה קלות, עור החרסינה שלה נראה חיוור אך זוהר, עם שתי משיחות מענגות של ורוד על לחייה. וריסיה נדמו אף כהים וארוכים יותר מכפי שזכר. העלמה ג'וליאן מיטשל היתה מושכת.

היא השתחלה לתוך מעיל כהה ומיהרה לנעול את דלת דירתה. הפרופסור החווה לה בידו כדי שתוביל וצעד מאחוריה במסדרון בדממה. כאשר יצאו מהבניין, פתח את המטרייה שלו ונראה מובך משהו.

ג'וליה נשאה אליו את מבטה בתימהון. "יהיה לי קל יותר להגן על שנינו אם תאחזי בזרועי." הוא הציע לה את מרפק זרועו השמאלית, זו שאחזה במטרייה. "אם זה בסדר מצדך," הוסיף.

ג'וליה נטלה את זרועו והביטה בו בארשת נעימה. הם נסעו בדממה להרבור פרונט, הטיילת שלחוף אגם אונטריו, מקום שג'וליה שמעה עליו אך טרם הספיקה לחקור. לפני שמסר את המפתחות לבחור המחנה את המכוניות, ביקש הפרופסור מג'וליה לתת

לו את העניבה שלו, שהיתה בתא הכפפות. היא נענתה לו וחייכה לעצמה, כשנוכחה לדעת שהוא מחזיק במכונית עניבת משי ארוזה, נקייה מכל רבב.

כשהתקרבה אליו, הגיע לאפו שמץ מניחוחה, והוא עצם את עיניו, רק לשבריר שנייה. "וניל", הוא מלמל.

"מה?" שאלה, שכן לא שמעה אותו היטב.

"שום דבר."

הוא הוריד את הסוודר שלו, והיא תוגמלה לרגע במראה של חזוהו ושל כמה תלתלים מהשיער הכהה שהציץ דרך כפתורי החולצה הפתוחים סמוך לצוואר. פרופסור אמרסון היה סקסי. היו לו פנים מושכות, וג'וליה ידעה כי מתחת לבגדים הוא יהיה מושך באותה מידה. היא השתדלה מאוד לא לחשוב על זה יותר מדיי, למען שלוות רוחה שלה.

אבל זה לא עצר בעדה מלצפות בהערצה אילמת אך מוקסמת, כאשר קשר ללא מאמץ את עניבתו ללא צורך במראה. אך אבוי, העניבה היתה עקומה.

"אני לא יכול... אני לא רואה." הוא התעצבן בזמן שניסה ליישר את העניבה, ללא הצלחה.

"אפשר?" הציעה בכיישנות, שכן לא רצתה לגעת בו ללא הסכמתו.

"תודה."

אצבעותיה המיומנות של ג'וליה יישרו בזריזות את העניבה והחליקו אותה, אחר כך עקבו בקלילות על פני הצווארון לכיוון עורפו, שם משכה את קצה הצווארון כלפי מטה כדי לכסות על העניבה מאחור. כשמשכה בחזרה את ידה, כבר היתה קצת חסרת נשימה ואדומה מאוד בפנים.

הפרופסור לא היה מודע לתגובתה, מאחר שהיה עסוק מדיי במחשבות על קצות אצבעותיה, שעוררו בו תחושת קרבה מוזרה, והוא תהה מדוע אצבעותיה של פאולינה מעולם לא גרמו לו לתחושה דומה. הוא הסיר את הז'קט שלו, שהיה תלוי על קולב מאחורי מושבו, ולבש אותו בזריזות. אחר כך חייכו, הנהנו זה אל זה ויצאו מהמכונית.

מסעדת הסטייקים הרבנוד סיקסטי היתה שם דבר בטורונטו, מסעדה מפורסמת ויקרה ביותר, חביבה על מנכ"לים, על פוליטיקאים ועל מגוון רחב של אנשים נחשבים. פרופסור אמרסון אכל שם, כי הסטייק שלהם התעלה על כל סטייק אחר שזכה לאכול, והוא היה חסר סובלנות כלפי כל גילוי של בינוניות. לכן כלל לא עלה בדעתו לקחת את העלמה מיטשל למקום אחר.

אנטוניו, הבעלים, קיבל את פניו בחום, בלחיצת יד חזקה ובמבול של איטלקית.

הפרופסור הגיב באותו חום, גם הוא באיטלקית. "ומי היפהפייה?" אנטוניו נישק את גב כף ידה של ג'וליה והמשיך להשתפך באוזניה באיטלקית ציורית מאוד על עיניה, על שערה ועל עורה.

ג'וליה הסמיקה והודתה לו בשפתו שלו, בכיישנות אך בנחישות. נכון, לעלמה מיטשל היה קול מקסים, אבל העלמה מיטשל מפטפטת באיטלקית היתה דבר שמיימי. פה האודם שלה נפתח ונסגר, האופן המעורר שבו כמעט שרה את המילים, לשונה המציצה מפה כדי להרטיב מעת לעת את שפתיה... פרופסור אמרסון היה צריך להזכיר לעצמו לסגור את פיו לאחר שזה נפער מרוב התפעלות.

אנטוניו היה כה מופתע ושבע רצון מתגובתה, עד כי נישק אותה על הלחיים לא פעם אחת אלא פעמיים ונחפז להוביל אותם לאחורי המסעדה, שם הציע להם את השולחן לשניים הכי טוב והכי רומנטי במקום. הפרופסור התמהמה לצד כיסאו באי־רצון, משנוכח לדעת מה אנטוניו עושה. הוא כבר ישב בשולחן הזה בעבר, לפני זמן לא רב, אבל עם מישהי אחרת. זו היתה טעות שהיה עליו לתקן, אבל ברגע שכחכח בגרונו על מנת לספק הבהרות, שאל אנטוניו את ג'וליה אם תסכים לשתות יין מבציר מיוחד מאוד, שהגיע מהכרם של משפחתו בטוסקנה.

ג'וליה הודתה לו מקרב לב אבל הסבירה, כי אולי לאיל פְּרֹפֶסוֹרֶה יהיו העדפות אחרות. גבריאל מיהר להתיישב, ומאחר שלא רצה לפגוע באנטוניו, אמר שישמח לשתות את מה שאנטוניו הציע. אנטוניו זרח מאושר ומיהר להסתלק.

"מאחר שאנחנו נמצאים במקום ציבורי, אני חושב שעדיף שלא תפני אליי בכינוי פרופסור אמרסון."

ג'וליה חייכה חיוך קורן והנהנה לאות הסכמה.

"אז פשוט תקראי לי מר אמרסון."

מר אמרסון היה עסוק בעיון בתפריט מכדי לראות את עיניה של ג'וליה מתרחבות, לפני שהשפילה את מבטה.

"יש לך מבטא טוסקני," ציין בהיסח הדעת, ועדיין לא הסתכל עליה.

"כן."

"איך זה קרה?"

"ביליתי את שנת הלימודים השלישית שלי בפירנצה."

"האיטלקית שלך די טובה בשביל שנה אחת בחו"ל."

"התחלתי ללמוד בתיכון."

הוא שלח מבט מעבר לשולחן הקטן והאינטימי וגילה, כי היא נמנעת במכוון מלפגוש את עיניו. היא סקרה את התפריט כאילו היה בחינה, נושכת את שפתה התחתונה.

"אני מזמין, העלמה מיטשל."

מבטה נשלח אליו בשאלה.

"את האורחת שלי. תזמיני מה שאת רוצה, אבל בבקשה תזמיני

בשר." הוא חש צורך לציין זאת, מאחר שהתכלית המפורשת של ארוחת הערב שלהם היתה לספק לה משהו מחזק יותר מאשר קוסקוס.

"אני לא יודעת מה לבחור."

"אני יכול להזמין בשבילך, אם את רוצה."

היא הנהנה וסגרה את התפריט שלה, עדיין מחככת את שיניה בשפה התחתונה קדימה ואחורה.

אנטוניו חזר והציג לראווה בגאווה בקבוק קיאנטי עם תווית כתובה ביד. ג'וליה חייכה, בזמן שהוא פתח את הבקבוק ומזג מעט יין לכוסה.

מר אמרסון צפה במתרחש, חסר נשימה כמעט, בזמן שהיא ערבלה את היין בכוסה במומחיות, ואז הרימה את הכוס כדי לבחון את צבע היין מקרוב לאור הנרות. היא קירבה את הכוס לאפה, עצמה את

עיניה ורחצה. אחר כך הצמידה את הכוס לשפתיה הדשנות וטעמה מן היין, מחזיקה אותו בפיה זמן־מה לפני שבלעה. היא פקחה את עיניה, חייכה חיוך עוד יותר רחב אפילו והודתה לאנטוניו על המתנה הנדיבה שלו.

אנטוניו זרחה כולו, החמיא למר אמרסון על בחירתו בבת זוג לארוחה בהתלהבות קצת גדולה מדיי, ומילא את הכוסות של שניהם ביין החביב עליו.

בינתיים סידר מר אמרסון את מכנסיו מתחת לשולחן, מאחר שהמראה של העלמה מיטשל טועמת יין היה הרבר הארוטי ביותר שראה מימיו. היא לא היתה רק מושכת; היא היתה יפהפייה, כמו מלאך או מוזה. והיא לא היתה רק יפהפייה; היא היתה חושנית ומהפנטת, אבל גם תמימה. עיניה היפות שיקפו עומק של רגשות וטוהר קורן שמעולם לא היה עד להם.

היה עליו להסיט את עיניו בכוח ממנה בזמן שסידר את עצמו שוב ליתר ביטחון, כשהוא מרגיש פתאום מלוכלך ומבויש למדיי בשל התגובה שהפיקה ממנו – תגובה שיצטרך לתת עליה את הדעת בשלב מאוחר יותר הערב. כשיהיה בגפו. מוקף בניחוח וניל.

הוא הזמין להם מהתפריט ודאג לדרוש את המנות הגדולות ביותר האפשריות של פילה מיניון. כשהעלמה מיטשל מחתה, הוא ביטל את חששותיה בהינף יד וציין כי תוכל לקחת את השאריות הביתה. לו זה היה תלוי במר אמרסון, הארוחה הזאת היתה מזינה אותה במשך כמה ימים.

הוא תהה מה היא תאכל לאחר שהשאריות ייגמרו, אבל סירב להרשות לעצמו לדרוש בשאלה. זה היה אירוע חד־פעמי, ורק משום שהוא צעק עליה ובייש אותה. אחרי הערב העניינים ביניהם יהיו מקצועיים לחלוטין. והיא תיאלץ להתמודד בכוחות עצמה עם הפורענויות הבאות שיפקדו אותה.

ג'וליה מצדה שמחה לבלות בחברתו. היא רצתה לדבר איתו, לדבר איתו כאמת; לשאול אותו על משפחתו ועל ההלוויה. היא רצתה לנחם אותו על מות אימו. היא רצתה לספר לו סודות, רצתה כי גם הוא ילחש לה סודות. אבל כשעיניו מקובעות עליה במבט נחוש אך גם מרוחק,

ידעה שלא תזכה למבוקשה. אז היא חייכה והתעסקה עם הסכו"ם בתקווה שלא ימצא את עצבנותה, על ביטוייה הנואשים, מרגיזה.

"למה התחלת ללמוד איטלקית בתיכון?"

ג'וליה החסירה פעימה. עיניה התרחבו, ופיה הדוכדכני נפער בפליאה.

גבותיו של מר אמרסון התכווצו למראה תגובתה. היא כלל לא הלמה את השאלה שלו; הוא לא שאל אותה למידת החזייה שלה. עיניו צנחו שלא מרצונו אל תפיחת שדיה וחזרו לעיניה. הוא האדים, כשמידת ההיקף וגודל הגביע של החזייה עלו באורח פלא בראשו.

"אמממ, התחלתי להתעניין בספרות איטלקית. בדנטה ובפֵיאֵטְרִיצ'ה." היא קיפלה עוד ועוד את מפית הכותנה שבחיקה, וכמה תלתלים סוררים נשמטו קדימה ונתלו סביב פניה הסגלגלות.

הוא חשב על הציור התלוי בדירתה ועל הדמיון הבלתי רגיל שלה לֵבֵיאֵטְרִיצ'ה. פעם נוספת הסתובבה המחשבה הקנטרנית בראשו, ושוב הוא דחק אותה הצדה.

"אלה תחומי עניין ראויים לציון בשביל נערה צעירה," המשיך, מרשה לעצמו לחרות בזיכרונו את יופייה.

"היה לי... ידיד, שחשף אותי אליהם." היא נשמעה פגועה ומאוד עצובה.

הוא נוכח לדעת שהוא מתקרב מאוד לפצע ישן, ונסוג בזריזות מהנושא בניסיון למצוא קרקע בטוחה יותר לשיחה.

"מאוד מצאת חן בעיניי אנטוניו."

ג'וליה נשאה אליו את מבטה, ועל פניה עלה חיוך יפה. "הוא איש מאוד נעים."

"את פורחת כשנוהגים כך בחביבות, נכון? כמו ורד." המילים נמלטו מפיו לפני שהספיק לשקול אותן, וברגע שביטא אותן, וג'וליה הביטה בו בלא מעט חמימות, כבר היה מאוחר מכדי לחזור בו.

זהו זה. הגולל נסתם. פרופסור אמרסון החל למקד את תשומת לבו בכוס היין שלו; תווי פניו התענגו ונוהגו נעשה קריר מאוד. ג'וליה צפתה בשיניו, אבל קיבלה אותו ולא ניסתה עוד לקשור שיחה.

במהלך כל הארוחה, אנטוניו, שללא ספק הוקסם ממנה, בילה

הרבה יותר זמן מהנחוץ אצל שולחנם, כשהוא מפטפט באיטלקית עם ג'וליאן היפה ומזמין אותה להצטרף למשפחתו לארוחת ערב במועדון האיטלקי-קנדי ביום ראשון הבא. היא קיבלה את הזמנתו בחן ובאה על שכרה מאוחר יותר בדמות טירמיסו, אספרסו, ביסקוטי, גראפה ולבסוף שוקולד באצ'י, כל זאת ברצף מתוזמן היטב. פרופסור אמרסון לא זכה לתגמולים המענגים האלה, אז הוא פשוט ישב שם מהורהר, בעודו צופה בעלמה מיטשל נהנית מהמטעמים.

בתום הערב דחק אנטוניו אל בין ידיה משהו שנראה כמו סלסילת מזון גדולה ולא אפשר לה לסרב לקבל אותה. לאחר שעזר לה ללבוש את המעיל, נישק אותה על הלחיים כמה וכמה פעמים, ואז הפציר בפרופסור להביא אותה שוב אליהם בקרוב ולעתים מזומנות.

פרופסור אמרסון זקף את כתפיו ומסמר את אנטוניו במבט קפוא. "זה לא אפשרי." הוא סב על עקביו ויצא מהמסעדה, כשהוא מותיר את ג'וליה עם סלסילת המזון הכבדה להשתרך באיטיות אחריו.

בעודו צופה בשידוך הגרוע יוצא מהמסעדה שלו, תהה אנטוניו מדוע הפרופסור הביא יצור כה מקסים למקום כזה רומנטי ורק ישב מאופק כל הערב, לא שוחח איתה, ונראה כמי שמתייסר.

כשהגיעו לדירתה של העלמה מיטשל, פתח בשבילה פרופסור אמרסון את דלת היגואר בנימוס והוציא את סלסילת המזון. הוא הציץ לתוכה בסקרנות והזיז כמה פריטים כדי לבחון את תכולתה.

"יין, שמן זית, חומץ בלסמי, ביסקוטי, צנצנת תחמיץ מעשה ידיה של אשתו של אנטוניו, שאריות מהארוחה. את תאכלי טוב בזמן הקרוב."

"והכול הודות לך," חייכה ג'וליה והושיטה את ידה כדי לקחת את הסלסילה.

"זה כבד. אני אקח את זה בשבילך." הוא ליווה אותה לכניסה לבניין והמתין בזמן שהיא פתחה את הדלת. אחר כך הושיט לה את האוכל.

היא החלה לסקור את נעליה, ולחייקה התלהטו כשחשבה על מה שעליה לומר. "תודה לך, פרופסור אמרסון, על הערב הנעים. זה היה מאוד נדיב מצדך..."

"העלמה מיטשל", קטע את דבריה, "בואי לא נעשה את זה ליותר מביך ממה שזה. אני מתנצל על... על גסות הרוח הקודמת שלי. התירוץ היחיד שלי הוא ש... אה... סיבות בעלות אופי פרטי משהו. אז בואי פשוט נלחץ ידיים ונתקדם הלאה."

הוא הושיט את ידו, והיא נטלה אותה. הוא לחץ את ידה, בניסיון מאומץ לא לפגוע בה, כשהוא מתעלם לחלוטין מהרטט שחלף בעורקיו למגע עורה הרך והעדין.

"לילה טוב, העלמה מיטשל."

"לילה טוב, פרופסור אמרסון."

ובזאת היא נעלמה בתוך הבניין ונפרדה מהפרופסור ביחסים מעט טובים יותר מאשר באותו אחר צהריים.

שעה אחר כך ישבה ג'וליה במיטתה, כשהיא נועצת עיניים בתצלום ששמרה תמיד מתחת לכרית שלה. היא בהתה בו במשך זמן ארוך מאוד וניסתה להחליט אם כדאי לה להשמיד אותו, להותיר אותו היכן שהיה תמיד או להכניס אותו למגירה. מאז ומעולם אהבה את התצלום הזה. היא אהבה את החיוך הפרוש על פניו. היה זה התצלום היפה ביותר שראתה מעודה, אבל גם כאב לה כל כך להביט בו.

היא הרימה את המבט לציור המקסים, שהיה תלוי מעל מיטתה, ונלחמה בדמעות שאיימו להציף את עיניה. היא לא ידעה למה ציפתה מדנטה שלה, אבל היא בכירור לא קיבלה את מה שרצתה. אז בתבונה שבאה רק בעקבות התנסות בשיברון לב גמלה בלבה ההחלטה לתת לו ללכת אחת ולתמיד.

היא הרהרה במזווה העמוס שלה, שבתוכו הצליחה איכשהו לדחוס את מטעמיו של אנטוניו, ובחיבה שהוא גילה כלפיה, ואז הרהרה בהודעות הקוליות שקיבלה מפול, כיצר הביע דאגה לשלומה, לאחר שהותיר אותה לברדה עם הפרופסור, והפציר בה שתתקשר אליו בכל שעה שהיא כדי לומר לו שהיא בסדר.

היא ניגשה אל השידה שלה, פתחה את המגירה עליונה ותחבה את התצלום ביראה אך בנחישות מאחור, מתחת ללבנים הסקסיים שמעולם לא לבשה. וכשהניגודים בין שלושת הגברים חקוקים היטב במוחה, חזרה למיטה, עצמה את העיניים וחלמה על בוסתן תפוחים זנוח.